

19101

Leesexemplaar

© 2025, Tom Rijpert en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp en illustraties binnenwerk: Paco Vink
Opmaak binnenwerk: Sandra Kok

D/2025/0055/57
ISBN 978 94 6383 800 9
NUR 283/284
THEMA 5AM

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

x.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

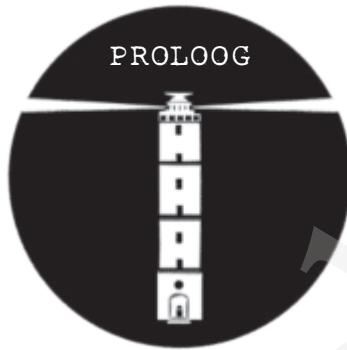
1910

TOM RIJPERT

P E L C K M A N S

Voor Rik

*Voor het avontuur in de dagelijkse dingen,
jouw besmettelijke liefde voor het eiland,
en het zien van de kindjes die alleen zitten.*

LICHT, DONKER, WEG

Tibbe telde af. Nog vijftig seconden. Het was midden in de nacht en regen roffelde tegen de ramen. Helemaal alleen zat de jongen van elf op het grote podium van de kampschuur. Zijn benen bungelden nerveus over de rand. *Hoe had hij het zover kunnen laten komen?* Hij had een zwarte muts over zijn hoofd getrokken. Onder de muts had hij zijn bril nog op en door twee slordig geknipte gaten tuurden zijn ogen de zaal rond. Lege chipsbakjes en kartonnen bekertjes stonden op de tafels en buiten lichtte de horizon om de vijf seconden op. Licht, donker... Licht, donker. De vuurtoren draaide zijn rondjes.

Nog veertig seconden, dan wees de klok boven de deur eindelijk de tijd aan die ze hadden afgesproken. Kwart over twee in de nacht, dan moest hij de leiding wakker maken. *Hij haatte*

het. Hij haatte het meer dan wat dan ook, want hij wist precies hoe kwaad ze op hem zouden zijn. ‘Hoe heb je je dit ooit in je hoofd kunnen halen, Tibbe? Na alles wat we hebben besproken!’ En ze zouden gelijk hebben. Hij schaamde zich vaker voor zichzelf, maar vandaag het allermeeest.

Tik, tik, tik. Dertig seconden nog. *Was het zijn schuld geweest?* dacht hij voor de zoveelste keer. Als hij nooit over de zaak van de verdwenen jongen was begonnen, waren Basha en hij ook nooit hun onderzoek gestart. *Maar die jongen was al elf jaar vermist!* Tibbe had toch ook niet kunnen weten dat het zo zou aflopen? Het was een totaal onrealistisch verhaal... Hij gleed van het podium en sloop de zaal uit. De schrammen op zijn benen deden nog steeds pijn.

Twintig seconden. Tibbe bleef voor de slaapkamerdeur staan, misselijk van de zenuwen. Drie kampeiders lagen hier te slapen. Straks nog maar twee.

Hij dacht aan de jongen die hier elf jaar geleden was verdwenen, in 1991. Midden in de nacht, van precies ditzelfde zomerkamp. Rond deze tijd, de tijd waarop Tibbe nu zo stond te treuzelen, werd toen de politie gebeld. Het eiland werd wakker in totale paniek. Boten dregden, honden speurden... maar de jongen werd niet teruggevonden. Niet in 1991, en ook niet in de jaren daarna. En met iedere nieuwe zomer en

iedere afgeladen boot met toeristen, werd hij stukje bij beetje door het eiland vergeten. Licht, donker, weg.

Nog tien seconden. Waarschijnlijk. Zoiets. Het was tijd. Het was het laatste wat Tibbe wilde doen, maar het moest. Voorzichtig opende hij de deur – het rook muf in het kamer-tje – en zachtjes tikte hij op de schouder van de slapende leidster. Ze brabbelde wat in haar slaap en draaide zich weg. Tibbe knielde naast haar bed. ‘Wakker worden,’ fluisterde hij dicht bij haar oor. ‘Wakker worden en niet schrikken. Ik moet je wat vertellen...’ Hij slikte moeizaam. ‘Het is weer gebeurd.’

*In 1991 verdween een jongen van
een zomerkamp op Terschelling.*

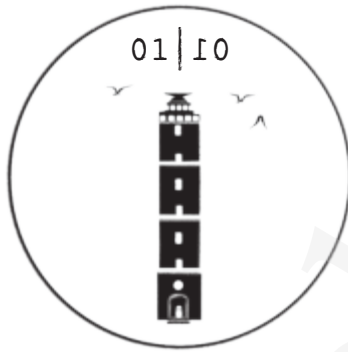
*Elf jaar later gebeurde het
opnieuw. Alleen was het in 2002
geen jongen, maar een meisje.*

*Een meisje dat het liefst
helemaal nooit naar dat
zomerkamp was gegaan. En
ik kan het weten, want dat
verdwenen meisje... dat was ik.*

Mijn naam is Basha Berkel.

*En dit is mijn extreem
ongeloofwaardige, maar absoluut
waargebeurde verhaal.*

Let je op? Goed. Daar komt het.

GEELSHIRT EN DE KIKKER

4 AUGUSTUS 2002

- 4 dagen voor mijn verdwijning -

Hoe drukker het was, hoe minder mensen me zagen. Zo had ik het het liefst. Als een voor niemand interessante schim gleeed ik door de drukke kantine van de boot, die nu ongeveer halverwege de reis naar Terschelling moest zijn. Niemand keek naar me op, maar ik zag iedereen.

In hun neus pulkende mannen met vette saucijzenbroodjes op doorschuifdienbladen. Jengelende kinderen die te horen kregen 'dat het zo écht niet de hele vakantie door kon gaan, want dan stapten ze straks meteen weer op de boot terug naar huis' (alsof iemand dat ooit echt deed...). Verliefde stelletjes (bah!), kruiswoordraadselende omaatjes (lief!) en helaas... de

andere kinderen van het zomerkamp. Ze droegen felgele T-shirts en kenden elkaar al hun hele leven. Zo leek het tenminste. En ik kende niemand.

Mijn SpongeBob-horloge trok glimmend de aandacht en mijn maag kneep samen. De dag was pas elf uur bezig, nog niet eens over de helft. Nog vierehalve ellendige, buikpijn opwekkende kampdagen te gaan voor ik donderdagmiddag weer naar huis mocht.

Door tegen de vaarrichting in te lopen kon ik de reis voor even vertragen, maar veel nut had het niet. Ik gaf me over en liet me meevoeren door de boot. Langs een gezinnetje aan een tafel keek ik door het raam naar buiten. Het vasteland was aan de horizon nog steeds pijnlijk duidelijk zichtbaar. Harlingen, daarachter Leeuwarden en een heleboel treinrails verderop: Utrecht, waar het leven gewoon doorging, maar zonder mij.

‘Tjitte is af!’ riep een vrouwenstem enthousiast luid.

Ik schrok op. Het gezinnetje aan tafel speelde een veel te gezellig potje pesten. Ze hadden bolletjes ei, ze hadden lol en de jongen had ongeveer mijn leeftijd. Ik voelde een steek van heimwee naar thuis.

‘Ben je iemand kwijt?’ vroeg de moeder van het gezin. Ik keek een flits in het lieve gezicht van de vrouw. Weg hier, Basha, lopen! Geen aandacht trekken, al helemaal niet van moederogen die je kunnen laten huilen. Blijven bewegen met een blik die zegt dat je ergens naar op weg bent... de wc, mijn

ouders, mijn zogenaamde beste vriend.

Precies zo zou ik het na de vakantie ook gaan doen op de middelbare school, ik had het al helemaal uitgedacht. Zolang ik maar ergens naar op weg leek, mijn agenda in mijn hand, een haastige blik in mijn ogen, alsof ik precies wist naar welk lokaal ik op weg was, dan zouden al die onbekende kinderen mij straks fijn met rust laten. Net als nu.

De schuifdeuren zoefden open, het geluid van de motor en de geur van zee waaiden in mijn gezicht. Halverwege de trap naar het bovendeck zat een felgeel groepje kampmeisjes om een tijdschrift heen te giechelen. Een van hen keek op en gaf me een blik met haar veel te zwaar gemake-upte ogen die zei: *waarom heb je je kampshirt niet aan, denk je soms dat je beter bent dan wij?*

Maar dat dacht ik helemaal niet, eerder het tegenovergestelde, ze moesten juist blij zijn dat ik niks met ze te maken wilde hebben. Meisjes als zij vinden meisjes als ik alleen maar raar en irritant. Dus zo snel als ik kon, schuifelde ik langs hen omhoog, weg van het geroezemoes van de kantine, de frisse lucht boven op de boot tegemoet.

‘Van de zon genieten.’ Een beetje omhoogkijken en zachtjes glimlachen, dat voelde ook als iets waarvoor mensen je met rust zouden laten. *Wat is die aan het doen? O, die zit lekker van de zon te genieten, laat haar maar even, joh.* Het leek te werken

bij de kleine jongen in het gele T-shirt die me vanaf een afstandje stond te bespieden. Ik voelde dat hij iets van me moest, dus ik legde nog eens extra genietend mijn hoofd in mijn nek. Hij schreef iets in het boekje dat hij in zijn hand had en liep door. Mijn tactiek werkte! Maar niet voor iedereen...

‘Lieve schat, moet jij het shirt niet aan?’

Een kampleider zakte gehurkt in beeld en het eerste wat ik zag, was de naamsticker op zijn T-shirt: Frank. Hij droeg een afgeknipte spijkerbroek, had bleke, harige benen en droeg witte sokken in leren sandalen. Frank was minstens veertig en zijn mond grijnsde breed onder zijn vlassige snorretje.

Arme Frank, dacht ik, en vanbinnen moest ik lachen. In ons laatste jaar hadden we een meester Frank gehad, die zonder dat hij het wist de winnaar was geworden van de officiële Saaie Namen Competitie 2002. De kans was groot dat deze Frank hier ook in de prijzen zou vallen. Wat zouden ze er op Terschelling van vinden dat er straks zomaar, ongevraagd, een extra Frank hun eiland op kwam wandelen?

De mond van Frank trilde een beetje van het op pauze afwachten van mijn antwoord.

‘Is het verplicht, dat T-shirt?’ vroeg ik. Door het geronk van de boot moest ik hard roepen.

‘Verplicht?’ riep Frank overdreven verbaasd terug. ‘Het is léúk! Dan zijn we echt één groep!’

Frank had het gele shirt zelf natuurlijk al aan. In felblauwe letters stond de tekst ‘Terschellingkamp 2002’ onder een smiley met zijn tong uit zijn mond. ‘Gek zijn is gezond!’ zei de smiley in een tekstballonnetje. Dat was het thema van dit jaar, had mijn moeder me enthousiast verteld. ‘Grappig, hè?’ zei ze toen, en ik geloof dat ze het nog meende ook. En alsof het allemaal nog niet gek genoeg was, hadden ze de s van ‘is gezond’ in spiegelbeeld geschreven.

Het liefst had ik het gele ding over de reling gegooid, maar ik stelde me net op tijd voor dat een zeeschildpad langs de boot, per ongeluk precies dat T-shirt in zou zwemmen. En dat-ie dan voor altijd geel door het leven zou moeten gaan en op den duur natuurlijk zou worden afgestoten door zijn zeeschildpadvrienden, omdat ze echt niet met iemand in zo’n lelijk shirt gezien wilden worden. Dat kon ik niet op mijn geweten hebben.

‘Het is ook handig voor ons, dat we jullie makkelijk kunnen tellen,’ zei Frank. ‘We willen natuurlijk niet dat je per ongeluk op de boot achterblijft en weer mee terugvaart naar Harlingen!’ Dat klonk oprecht als het mooiste wat kon gebeuren, maar ik wist dat Frank me niet alleen zou laten tot ik het had beloofd.

‘Ik doe het zo aan, meneer.’

‘Menéér?!’ Frank tuimelde bijna achterover van gespeelde verbazing. ‘Zeg maar gewoon Frank!’

Hij zei zijn eigen naam met zoveel trots dat ik mijn proest niet helemaal kon binnenhouden, maar Frank werd gelukkig afgeleid door een paar kampjongens bij de reling. Ze probeerden hun meegebrachte boterhammen door meeuwen uit hun hand te laten snaaien. Frank sprong op. ‘Hé, zeg, Joey, terug over die rand, nu! Niet zo gek doen, kom op!’

Gek zijn is gezond, maar bij boterhammen voeren trok Frank blijkbaar de grens. En met zijn harige deegsliertbenen stapte hij van me weg.

Zuchtend haalde ik het T-shirt uit mijn rugtas. Een week lang had die irritante smiley me vanaf mijn bureau liggen aankijken.

‘Als je er straks bent, vind je het hartstikke leuk,’ had mijn moeder gezegd. ‘Het is Terschelling!’

‘Ja, maar niet met jullie.’

‘Ach, lieverdje, straks op de middelbare school zijn wij er ook niet bij, hè? Het is goed om nieuwe vrienden te maken. En die maak jij zo, echt!’

Ik zuchtte en trok het T-shirt over mijn hoofd. Als ik iemand anders met zo’n felgekleurd T-shirt sip had zien kijken, had het op een trieste manier vast nog iets grappigs gehad. Nu vond ik het vooral heel stom. Ik wilde helemaal niet één groep zijn. Ja, met de kinderen met wie ik vanaf de kleuterschool in de klas had gezeten, maar niet met die kampkinderen hier. En nu, met dat T-shirt aan, zag iedereen op de

hele boot dat ik erbij hoorde... maar om de een of andere reden wel apart zat. Niet bij Joey en zijn boterhamvrienden, niet bij de trapmeisjes en niet bij de spiedende kleine jongen die nu met het opschrijfboekje in zijn hand en een pen aan een koordje om zijn nek op me af kwam lopen. Het was te laat om nog te vluchten, of mezelf als slijmmonster tussen de rugleuning en zitting van het plastic stoeltje te laten glijden en weg te glibberen.

‘Berkel, Basha. Klopt dat?’

De jongen kwam ongemakkelijk dicht voor me staan. Als een doodserieuze politieagent keek hij van zijn boekje naar mij en weer terug. Een bril maakte zijn opmerkelijk breed uit elkaar staande ogen nog groter dan ze al waren. Hij trok zijn pen uit de dop, die aan het koordje om zijn nek bleef bungelen, en zette een vinkje op het papier.

‘Zeg, dat is privé-informatie. Hoe weet jij mijn naam?’ vroeg ik.

‘Jij bent de laatste van de geelshirten. Ik zag je al een tijdje over de boot zwerven, maar ik had nog geen bewijs.’ Hij keek me droog aan. ‘Het T-shirt was het bewijs.’

Ik stond op. Ik was bijna een kop groter. ‘Ik geloof niet dat ik zin heb om met jou te praten.’

‘Dat is niet erg,’ zei de jongen, ‘mijn lijst is nu compleet. Alleen van die vijf jongens daar weet ik nog niet precies wie wie is, want dat heb ik nog niet durven vragen.’ Hij klikte de

pen weer vast in de dop en stak zijn hand uit. ‘Hallo, geelshirt, ik ben Tibbe!’

De boot pakte een grote golf en Tibbes uitgestoken hand prikte bijna mijn oog eruit. Naast zijn wijd uit elkaar staande ogen had deze jongen een gebit vol ontbrekende melktanden. Hij was niet groot en had dunne armpjes en benen. Tibbe, kortom, leek een beetje op een kikker.

Omdat hij maar niet wegging pakte ik zijn hand, maar in plaats van die te schudden hield hij hem gewoon slap vast. ‘Basha Berkel dus,’ zei ik. ‘Dus we moeten alle twee naar dit domme kamp?’

‘Dat klopt. Maar het kamp is bijzaak. Of, nou ja, het kamp is belangrijk, maar niet voor mijn plezier.’ Er viel een korte, ongemakkelijke stilte. ‘Ben jij stiekem een superheld, Berkel Basha?’

‘Eh, wát?’

‘Kijk, Spider-Man heet eigenlijk Peter Parker, de Hulk heet Bruce Banner...’

‘Nee, ik ben niet stiekem een superheld, dat is wel het laatste wat ik ben. Hoe dan ook, ik ga naar binnen. Ik zie je nog wel op het—’

Maar Tibbe liet zich niet zomaar afschudden en verstevigde zijn greep. ‘Wanneer ben jij eigenlijk geboren?’

Ik duizelde.

‘Om duidelijker te zijn: wat is je precieze geboortedatum?’

‘Ga je mijn horoscoop oplezen?’

‘Horoscopen zijn verzonnen,’ zei hij met een serieus gezicht. ‘De Babyloniërs hebben horoscopen bedacht om zin te geven aan het bestaan. Ik weet niet precies wat dat betekent, maar ik heb het ergens gelezen, want ik heb er een spreekbeurt over gedaan.’

‘O. Nou, in dat geval ben ik geboren op 2 februari.’

Tibbes ogen werden groter. Nog groter dan ze al waren. ‘In welk jaar?’

‘1991.’

Zijn mond viel open. Je kon de zeewind bijna door zijn gebit heen horen fluiten.

‘Als dat de waarheid is, Berkel Basha, dan wordt dit een heel belangrijk jaar voor jou.’ Toen pas liet hij mijn hand los, trok de pen van de dop en schreef iets achter mijn naam.

‘Dus toch een horoscoop?’

Tibbe schudde dramatisch zijn hoofd. ‘Ik had al zo’n vermoeden dat dit een zeer interessante week zou gaan worden, maar ik had geen idee dat er nog een mee zou zijn.’

‘Nog een wat?’

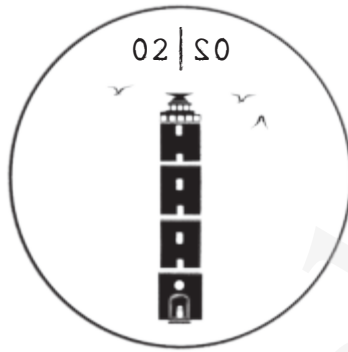
‘Volg mij,’ zei hij. ‘Dit soort zaken bespreekt men niet in de felle zon.’ Hij draaide zich om en snelwandelde zo onopvallend mogelijk richting de trap naar beneden.

Op precies dat moment, om 11:47 uur op de vierde dag van

augustus van het jaar 2002, nam ik de belangrijkste beslissing van die zomer. Waarschijnlijk van mijn leven. Al is dat achteraf gezien makkelijk praten. Toen kon ik dat natuurlijk nog helemaal niet weten. Sterker nog, als ik toen geweten had wat er allemaal ging gebeuren in de dagen die volgden, was ik van pure schijterigheid overboord gesprongen en terug naar huis gezwommen.

Ik keek om naar Joey de meeuwenvoerder en zijn nu al irritante vrienden, ik hoorde de groep meiden van de trap een paar stoeltjesrijen achter me een test invullen over wat voor soort zomerliefdetype ze waren, en zag Saaie Frank bij de andere drie begeleiders lachen om een zonder twijfel knótsgekke grap. Als ik tijdens deze boottocht dan toch ergens bij moest horen, dacht ik, dan maar bij Tibbe de kikker. Als het nodig was, kon ik hem in het kampgebouw vast weer makkelijk afschudden.

Dus pakte ik mijn rugtas van het dek, propte het lelijke T-shirt in mijn broek en liep achter Tibbe aan, terug de boot in.

SPIEGELKIND

Tibbe nam twee trappen naar beneden en liep zonder iets te zeggen door naar de groezelige kinderspeelruimte onder in de boot. Er was een ballenbak en er stonden een paar plastic stoeltjes rond een ouderwetse, dikke tv. Vanuit het niks moest ik aan mijn zusje Puk denken. Niet hoe ze nu was, een hele bijdehante kleuter, maar van een paar jaar geleden, onder de tafel tijdens kerst bij opa en oma thuis. Grappig hoe geur zo razendsnel een herinnering kan oproepen. In dit geval de geur van veel te volle babyluiers. Ik trok mijn T-shirt over mijn neus en mond.

Tibbe ging op een van de veel te kleine stoeltjes voor de tv zitten.

‘Ik dacht dat mijn gesprek met Saaie Frank het dieptepunt was, maar je hebt het overtroffen, Tibbe,’ zei ik door de gele stof heen. Hij bleef strak voor zich uit kijken naar Donald

Duck op het tv-scherf, die net uitgleed over een bananenschil en boos vloekte. ‘Waarom zijn we hier? Tekenfilms?’

‘Kom zitten en doe net alsof je hier bent voor de televisie.’

‘Tibbe, het meurt hier echt ongelofelijk.’

‘Dat is juist goed. Daarom wil niemand hier zijn en kunnen we vrijuit praten, zonder dat we worden afgeluisterd.’

Ik zuchtte overdreven diep en voelde mijn adem tegen de binnenkant van het T-shirt dampen. Ik ging zitten. ‘Je doet gigakinderachtig. Maar vertel... Waarom wordt dit zo'n enorm belangrijk jaar voor me?’

‘Weet jij wat voor jaar het is?’ Hij bleef strak naar het scherm kijken.

‘Het is 2002.’

‘Dat klopt, maar wat is daar bijzonder aan?’

‘Vertel het me alsjeblieft snel,’ verzuchtte ik. ‘Ik kan de spanning niet meer aan.’

Tibbe trok de pen los van de dop en sloeg zijn opschrijfboekje om naar een verse pagina. Hij schreef het jaartal voluit, maar met een verticale streep ertussen.

20|02

‘Het is een spiegeljaar,’ zei Tibbe mysterieus.

‘Te gek, en toen?’

‘Spiegeljaren komen maar één keer per eeuw voor. Op de

eerste eeuw na, toen waren er wat meer: het jaar 11, 22, 33—'

'Ja, ik denk dat ik het wel snap.'

'Juist. Daarna was er heel lang niks. Maar vanaf 1001 zat er telkens 110 jaar tussen.'

'Tibbe, ik vind dit echt een héél langdradig en—'

'Wanneer was het laatste spiegeljaar hiervóór, Berkel Basha?'

Ik dacht na en glimlachte. 'Oké, dat is best wel cool.' Ik plukte de pen uit Tibbes hand en schreef het antwoord in het boekje:

19|91
20|02

'Mijn geboortejaar,' zei ik.

'Precies. Voor het eerst in zo'n beetje tweeduizend jaar tijd zit er maar elf jaar tussen de twee spiegeljaren. In het ene jaar zijn wij alle twee geboren, en het andere jaar... dat is nu.'

Ik staarde naar de tv. Donald Duck gleed opnieuw uit en foeterde. De beelden drongen nauwelijks tot me door. Tibbe had me stom genoeg toch te pakken met zijn spiegelgedoe. 'Wacht even, maar ik ben geboren op 2 februari 1991. Is dat dan ook...?'

'Een spiegeldatum, ja. Ik ben geboren op 8 augustus. Dat is er ook een.'

‘Dus toen je zei dat je geen idee had dat er nog een zou zijn, bedoelde je...’

‘Jazeker.’ Tibbe draaide zich plechtig naar me toe, keek nog eens samenzweerderig om zich heen en zei: ‘Basha, je bent een spiegelkind.’

Een kort moment was het stil, op het ronken van de motor, het kwaken van Donald Duck en het gerommel van een kleuter in de ballenbak na. Toen begon ik schaterend te lachen.

‘Ssst,’ siste Tibbe. ‘Het is niet grappig, ik ben serieus.’

‘Dat is nou precies zo grappig,’ zei ik, terwijl ik de tranen uit mijn ogen veegde.

Even leek Tibbe beledigd, maar toen haalde hij zijn schouders op en zei: ‘Nou, je hoort het vast wel van iemand anders.’

‘Wat?’

‘Wat er gebeurd is, elf jaar geleden.’

‘Hoe bedoel je? Jeetje, ik mag toch wel even lachen?’

Tibbe pakte de pen en het boekje uit mijn handen, stond op en liep richting de trap.

‘Hallo! Ik mag toch wel lachen?’ riep ik hem na. Maar hij reageerde niet en verdween naar het middendek.

Lekker was dat. Nu had ik Tibbe niet gedumpt, maar hij mij. Op de meest stinkende plek van de hele boot nog wel.

Op de tv gleed Donald Duck voor de derde keer uit over dezelfde bananenschil. Sterker nog, hij werd ook voor de derde keer op precies dezelfde manier boos. Toen verkreukelde

het beeld en begon de scène weer opnieuw.

‘De dvd slaat over,’ zei een zware, rustige stem.

Ik keek achterom. Eén stap van me vandaan stond een kamp-leider die ik al wel gezien had, maar nog niet had gesproken. Hij was degene die het minst om de grap van Saaie Frank had moeten lachen op het bovendeck, dat was alvast een pluspunt.

Het was een niet al te grote man met een vriendelijk gezicht. Hij had witte krulletjes, zijn wangen bloosden jongensachtig – ook al was hij minstens zo oud als mijn ouders – en zijn mond had de vorm van een glimlachje. Toch zat me iets dwars. Misschien dat hij zomaar, vanuit het niets, zo dichtbij was komen staan. Of de zurige zweetlucht die om hem heen hing. Of de manier waarop hij naar me keek.

‘Zo zijn die verschrikkelijke T-shirts van ons nog ergens goed voor,’ zei hij. Met een knipoog stapte hij langs me heen, opende het laatje van de dvd-speler, pakte het schijfje en wreef het schoon met de binnenkant van zijn XL gele T-shirt. Het was een gek beeld: de volwassen man tussen de kinderstoeltjes. Zijn te krappe shirt een beetje omhooggetrokken, de rand van zijn boxershort die net boven zijn broek uitkwam. Hij plaatste de dvd terug in het laatje en drukte op play.

‘Zo, dat is ook weer opgelost. En hoe heet jij?’

‘Berkel... Eh, Basha.’

‘Mijn naam is Jorn,’ zei de man en hij bleef me geïnteresseerd aankijken. ‘Waar hadden jullie het net over? Jij en dat ventje.’

‘Eh... nergens over.’

De man zette een stap dichterbij. Ik voelde de neiging om een stap naar achteren te zetten, maar wilde niet angstig overkomen. Maar toch... Normaal gesproken had ik vast lol gehad om zijn witte krulletjes, het was een top drie waardig saai kapsel. Maar deze Jorn moest je niet uitlachen, ook niet vanbinnen. Het kwam vooral door zijn ogen, die constant leken te controleren of ik wel zag hoe vriendelijk hij naar me keek.

‘Er was iets met elf jaar geleden, hoorde ik?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet ik niet meer... Het was niks.’

De lach verdween uit zijn ogen, maar bleef plakken rond zijn mond. Als een masker. ‘Nou, ik denk dat het goed is als we ons allemaal vooral lekker bezighouden met het aankomende kamp, denk je niet? Het kamp nú. Lekker gek doen. Plezier maken?’

‘Ja, lekker gek doen,’ zei ik en ik wees naar mijn eigen T-shirt. ‘Gek zijn is gezond!’

Maar wat was er elf jaar geleden gebeurd, dat iedereen er zo ingewikkeld over deed?

Jorns lachende mond werd nog breder. ‘Zo is het.’ En voor ik het doorhad, legde hij zijn hand op mijn achterhoofd. Kippenvel verspreidde zich op recordsnelheid naar de rest van mijn lijf en ik rilde het van me af.

‘We zijn er bijna,’ zei hij. De sloopstoeter stootte perfect

getimed en keihard drie luide tonen uit. ‘Kom, we gaan naar de anderen.’

Jorn stapte langs me heen. De ballenbak was inmiddels leeg en ik bleef alleen achter in de speelruimte. Door een rond raampje zag ik de gezellige rode daken van Terschelling met daarachter de Brandaris voorbyschuiven. De zandkleurige blokkentoren, geruststellend hetzelfde als altijd. De zon scheen en er hingen een paar lieve wolkjes in de blauwe lucht. Als dit een familievakantie was geweest, was het perfect. Dan had mama me dicht tegen zich aangedrukt en had papa met Puk op zijn nek naar de vuurtoren gezwaaid en beschamend hard geroepen dat wij hem zo hadden gemist. We hadden ons samen laten omhelzen door het eiland waar we zo van hielden. Maar ik was alleen.

Donald Duck gleed uit, sprong boos op en skipte weer terug naar eerder in het filmpje. *Niks opgelost dus, met z'n krullen.* Ik pakte mijn rugtas van de grond en sleepte me naar de trap. Ik had het geen straf gevonden als ik aan het eind van dit schooljaar ook weer terug naar het begin was gesprongen. Dan had alles lekker hetzelfde kunnen blijven. Dan had ik nog een keer musical gedaan, nog een keer die ene laatste kermisavond gehad en had ik nooit naar de middelbare school hoeven... En al helemaal niet naar dit knotsgekke zomerkamp.

TIK... TIK... TIK...

Hij was waarschijnlijk midden in de nacht gaan zwemmen en verdronken, dat was het eerste wat ik hoorde over de verdwenen jongen. Twee meisjes achter me in de bus hadden het er van de haven naar de kampschuur over, op een toon alsof ze iets bespraken wat eigenlijk verboden was. Ik moest mijn oor tussen de opening van de twee busstoelen drukken om het te kunnen verstaan.

‘Mijn vader denkt dat het een mui was,’ smiespelde een meisje met een nogal aanwezige buitenboordbeugel.

‘Ieuw, wat is dat?’ vroeg het andere meisje dat ik op de boot al op de trap had zien zitten. ‘Een beest?’ Ze droeg meer make-up dan al mijn keren kerstdinermascara bij elkaar.

‘Nee, een mui, in de zee.’

‘O, een múí!’ zei het make-upmeisje, alsof ze nu wel wist wat het was.

‘Een stroming die je meesleurt.’

‘Ja, tuurlijk.’

Ik gniffelde. *Maar over wie zou het gaan? Was er vorig jaar een kind verdronken?*

‘Welke sukkel gaat dan ook alleen zwemmen, midden in de nacht?’ zei het make-upmeisje en ik hoorde aan het geritsel dat ze haar tijdschrift weer opensloeg.

Ik had geen zin in deze twee. Ik had geen zin in mijn best doen om toch alsjeblieft bij dit groepje te mogen horen. Maar mijn nieuwsgierigheid won het van het alleen willen zijn. Ik draaide me om en keek door de spleet van de stoffen rugleuningen naar het meisje met de beugel. ‘Hai. Over wie hebben jullie het?’

Haar ogen schoten verschrikt naar de kampleiding voor in de bus. ‘O, eh, daar mogen we eigenlijk niet—’

‘Waar bemoei je je mee?’ beet het make-upmeisje me toe. ‘Kijk voor je!’

Ik wilde zo graag iets perfect gemeen-grappigs terugzeggen. Maar mijn hart klopte te snel en mijn hoofd kon niks bedenken, dus ik draaide me in stilte weer om. Ik hoorde de twee meisjes vervelend grinniken.

Aan de overkant van het gangpad keek Tibbe snel weg. Of hij echt nog boos op me was of deed alsof, was niet duidelijk. Saaie Frank pakte de microfoon voor in de bus en zette een jolig ‘We zijn er bijna’ in.

Ik staarde maar weer naar buiten. De bus passeerde een standbeeld van een oud vrouwtje dat met een uitgestrekte arm de verte in wees. Ik had het beeld vaker gezien en wist dat er een mooi verhaal aan vastzat. Maar waar het kromme dametje in dat verhaal naar wees, wist ik niet meer. Naar dat rotkamp, dat sowieso.

‘Verdronken? Nee, idioot, ze hebben alles honderd keer doorzocht.’

De bus was aangekomen bij de kampschuur, een oude boerderij met een rood, hoog puntdak, ergens midden op het eiland. Tijdens het uitladen van de tassen ving ik een tweede gesprek over de jongen op. Nu tussen Joey, de meeuwenvoederaar van de boot, en een lange jongen met basketbalkleren en een pet.

‘Daar had die Sanne het net over. Een mui of zo,’ zei de jongen.

‘Nee, man,’ lachte Joey. ‘Ben jij hier nu al twee keer geweest of ik? Ze hadden helikopters toen, met zoeklichten. En er is nooit een lichaam aangespoeld, of wel?’

De basketbaljongen haalde zijn schouders op. Wist hij veel.

Joey sloeg zijn arm om de nek van de jongen en hield hem in een soort houdgreep. ‘Hij is nooit teruggevonden, sukkel. Dat is juist zo *scary*.’

‘Kappen, Joey,’ zei de jongen droog.

‘Misschien staat-ie vanavond wel voor het raam van onze slaapzaal!’

‘Kappen, gast!’

‘Straks is-ie hartstikke pissed dat jij met je gore aars in zijn bed ligt te stinken!’

De basketbaljongen slingerde hard met zijn sporttas om zich heen en Joey liet hem eindelijk los. Pas toen zagen ze hoe ik ze aan stond te gapen. Ik draaide te laat mijn hoofd weg en Joey grijnsde breed.

‘Hé! Jij bent nieuw!’

Ik knikte. Zijn donkere haar was met gel in stekels gekamd en hij had het begin van een snorretje boven zijn mond. Hij was minstens twee jaar ouder dan ik. Wat deed hij eigenlijk nog op dit kamp?

‘Misschien staat-ie vanavond wel voor jóúw raam. Kan ook, hè?’ Als een soort zombie sleepte Joey zijn slungelige lijf naar voren, zijn armen vooruit. ‘Het hele stuk uit de zee gestrompeld... verrotte huid... Helemaal verdrietig dat-ie zijn zomerkamp nooit af heeft kunnen maken...’

‘Hij was toch niet verdronken, zei je net?’ Ik probeerde stoer te doen.

Maar Joey strompelde verder en tikte met zijn kromme vinger op een onzichtbare ruit. ‘Tik... tik... tik... Wie ben ik?’

Ik trok mijn sporttas van onder uit het ruim van de bus en

wilde hem over mijn schouder slaan, maar door het kapotte hengsel viel de tas met een plof op de tegels. ‘Ah joh, hoe vaak loop je nou met die tas? Die kan prima mee,’ galmde mama’s stem in mijn hoofd. Ik nam het ding onhandig in mijn armen en wilde weglopen, maar Joey versperde me de weg.

‘Kom je lekker naar het kamp van de dooie jongen kijken?’

Ik wilde zo graag iets roepen waardoor hij zou opdonderen, maar kreeg geen woord uit mijn mond.

‘Joey!’ riep iemand.

‘Nou?’ Joey hing als een zombie over me heen en plantte zijn handen tegen de bus. Zijn ogen rolden smerig naar achteren, waardoor ik alleen nog maar wit zag. ‘Lekker lijken kijken?’

‘Ga aan de kant, alsjeblieft,’ piepte ik, zachter en slapper dan ik wilde.

‘JOEY!’ Jorn, de begeleider van de dvd en de witte krullen, kwam boos aanlopen en trok Joey meteen bij me weg. ‘Meekomen jij, zo gaan we niet weer beginnen! Dat meisje is nieuw en zo gaan we hier...’

De rest was niet te verstaan, want Joey werd streng door Jorn het grasveld over, het kampgebouw in gesleurd. Met trillende handen trok ik mijn gele T-shirt recht en probeerde me een houding te geven. Ik voelde de ogen van Joey’s basketbalvriend branden. Hij schudde zijn hoofd. ‘Hij maakte gewoon een fokking grapje, chick.’ Toen liep hij ook weg,

waardoor ik als enige achterbleef bij de bus.

In een wolk van sigarettenrook duwde de buschauffeur het bagageluik dicht. In de kampschuur hoorde ik kinderen lachen en achter de dijk krijste een groep meeuwen. Ik voelde tranen opkomen, maar zette alles op alles om ze weg te drukken.

‘Niks aantrekken van die klootzakkes, hoor,’ bromde de chauffeur droog. ‘Ze lullen maar wat. Dat jochie is gewoon hartstikke verdronken. Had zijn zwembroek aangetrokken en alles.’ Hij liet zich in de chauffeursstoel vallen en sloot met een druk op de knop de deur. ‘Die muien, die pakken je! Pas maar op!’

Alle andere meiden waren al bijna klaar met het opmaken van hun bedden. Ik stak in stilte de donkere slaapzaal over en had gelukkig een bed voor mezelf. Naast het raampje, Joey zou wel blij zijn. Het bed was niet meer dan een afgebladderd stalen frame met twee matrassen in plastic hoezen. Onderop kon mijn tas, bovenop kon ikzelf. Vier nachten lang.

De hoes om de matras knisperde en een mufte lucht ontsnapte uit een scheur toen ik erop kroop om mijn slaapzak neer te leggen. In het midden van de matras stak een springveer uit. Alles was hier nog viezer en ouder dan ik al vreesde. De grijze bakstenen muren waren bestempeld met door de jaren heen doodgeslagen muggen en de houten plankenvloer

had ooit vast een kleur gehad, maar was nu grijs. De gevangenisraampjes werden nog zieliger door de ijzeren staaf die er middenin geschroefd was (waarschijnlijk om niet te kunnen ontsnappen) en de sneue streepjesgordijnen ernaast.

Het geklets en gegiechel van de andere meisjes hield maar niet op. Met een knoop in mijn maag haalde ik mijn blauwe knuffelvarken met tutu tevoorschijn. Shit, tante Cnorrie rook naar thuis! Ik verstopte haar snel in mijn slaapzak.

‘Hé, nieuwe!’ Het was de stem van het make-upmeisje. ‘Waarom doe je zo arrogant?’

‘Wat?’ Ik keek op vanaf het stapelbed.

‘Waarom zeg je ons niet eens normaal gedag?’

Achter haar stonden de buitenboordbeugel en drie andere meiden half naar mij en half naar de grond te staren.

‘Hoe bedoel je? Ik zei toch in de bus—’

‘Nee, in de bus kwam je superaso door ons gesprek heen. Je kunt jezelf toch wel eerst normaal voorstellen?’

‘Ik...’

‘Ja... Jij...?’

Wat wilde ze horen? Waarom deed dit meisje zo enorm gemeen?

‘Nou, kom op! Jij... jij slaapt met een domme varkensknuffel, wilde je dat zeggen? Wát? Hoe heet je? Ik heet Laura, hoe heet jij? Het is niet zo ingewikkeld.’

‘Ik... eh... Ik ben Bah—’

De andere meisjes giechelden. Ik voelde mezelf rood worden.

‘Je bent bah? Gatver, sloom én vies,’ verzuchtte make-up-meisje Laura. ‘Laat maar zitten. Kom, we gaan,’ zei ze tegen de rest. Ze draaide zich om en gleed als een koningin de slaapzaal uit.

Drie van de anderen volgden meteen, maar het meisje met de buitenboordbeugel bleef hangen. ‘Ik moet nog iets pakken!’ riep ze naar buiten. Ze keerde zich naar me om en zette een stap terug de zaal in. Of ze zat al op de middelbare, of ze was gewoon lang. ‘Ze zijn echt niet zo onaardig, hoor,’ zei ze.

‘Nee?’ vroeg ik.

Het meisje glimlachte. ‘Nee. Maar ze kijken allemaal eerst wat Laura doet. Als die je straks een beetje kent, komt het wel goed.’

‘Als ik daar zin in heb,’ zei ik nukkig.

‘Laura heeft zelf een olifant in haar slaapzak verstopt. Ik een flamingo.’

De schaamte voor Cnorrie vlamde weer op, maar dit meisje was tenminste aardig, dat was fijn.

‘Ik moet gaan,’ zei ze. ‘Kom je ook? Ze gaan zo het programma uitleggen.’

‘Is goed,’ zei ik, ‘maar... die jongen over wie jullie het hadden...’

Het nog naamloze meisje met de beugel keek schichtig

achterom en liep toen snel op me af. ‘Ze hebben liever niet dat we erover praten. Sommige leiders waren erbij toen het gebeurde.’

‘Toen wát gebeurde?’

‘Dat die jongen verdween, natuurlijk.’

Ik voelde een koude rilling over mijn rug trekken. ‘Maar niet echt van híér, toch?’

‘Ja... midden in de nacht. En ze hebben hem nooit meer teruggevonden, alsof hij zomaar was opgelost in het niks!’ ‘Opgelost’ klonk door de beugel als ‘opgelofsch’t’, maar er was niks grappigs aan.

‘Dat kan toch niet?’ vroeg ik fluisterend. ‘Is hij niet gewoon met de boot teruggegaan naar de wal?’

Het beugelmeisje schudde haar hoofd. ‘Ze hebben alle boten tegengehouden.’

Dit kamp werd met de minuut erger.

Het meisje keek ineens alsof we afgeluisterd werden en boog dichterbij. ‘Mijn vader denkt dat het een mui was. Maar een buurvrouw van mijn tante kent iemand die hem heeft gezien.’

‘Die jongen?’

‘Ja, in Mexico. Maar ouder natuurlijk.’

‘Echt?’

‘Ja, ze hebben hem vermomd als meisje het eiland af gesmokkeld!’

Een van de vrouwelijke leidsters, de jongste, verscheen in de deuropening. Ze had haar zwarte krulletjeshaar in een dikke staart en had een lief gezicht. ‘Dames, komen jullie? We—’ Ze keek van het meisje naar mij. ‘Gaat alles goed met jullie?’

‘Ik moet naar de rest,’ zei het beugelmeisje. En zo snel als ze kon liep ze de slaapzaal uit.

De leidster en ik bleven over. Ze droeg een zelfgemaakte ketting van schelpen en flessendopjes, en een brede, zilverachtige armband om haar pols. Kinderachtig bij anderen, maar bij haar gek genoeg een soort stijlvol cool. Ze had een knoop in het gele T-shirt gelegd en zelfs dat stond haar niet slecht. Ze was in alles het tegenovergestelde van bleke Saaie Frank.

‘Had ik me eigenlijk al aan jou voorgesteld?’ vroeg de leidster. ‘Nee, hè? Ik ben Kim.’

‘Basha,’ zei ik. *Waarom moest iedereen de hele tijd contact maken? Zo kon ik toch nooit ongezien de week doorkomen?*

‘Jij bent nieuw dit jaar, toch?’

‘Hier wel, ja.’

Kim lachte. ‘Ik snap dat je al een tijdje bestaat. Heb je er een beetje zin in?’

Ik haalde mijn schouders op.

Kim leunde tegen een van de stapelbedden. Het piepte zielig. Ze duwde er expres nog een paar keer tegenaan. *Pieep-pieep-pieep*. ‘Ouwe zoi,’ zei ze lachend. Ik lachte mee. ‘Je zag er geschrokken uit. Vertelde Sanne je iets vervelends?’